

Ο «ΠΛΑΝΟΣ» ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ ΠΛΑΝΟΙ

«Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως, ἰδοὺ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένεον εἰς Ἱεροσόλυμα λέγοντες ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; εἶδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ καὶ ἦλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ. Ἀκούσας δὲ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη καὶ πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ’ αὐτοῦ, καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς τοῦ λαοῦ ἐπυνθάνετο παρ’ αὐτῶν ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας» (Ματθ. 2, 1-5).

Γιατὶ ἐταράχθη ὁ Ἡρώδης, τό καταλαβαίνουμε. Τό Βρέφος τῆς Βηθλεέμ ἦταν κατὰ τίς Γραφές ὁ μέλλων βασιλέας τῶν Ἰουδαίων. Δέν γνωρίζουμε, ὅμως, πῶς ἀντιμετώπισαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς τοῦ λαοῦ τὴν πληροφορία, ποῦ ἔδωσαν οἱ μάγοι γιὰ τὴν Γέννησή Του. Ὑποδουλωμένοι στοὺς Ρωμαίους νά τοὺς δημιουργήθηκε ἡ ἐλπίδα γιὰ ἀπελευθέρωση τοῦ ἔθνους τους; Δέν γνωρίζουμε πῶς ἀντέδρασαν στὴν ἐγκληματικὴ ἐνέργεια τοῦ Ἡρώδη, ποῦ **«ἀνείλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεέμ καὶ πᾶσι τοῖς ὀρίοις αὐτῆς ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρά τῶν μάγων»** (βλ. ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ, ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ τεῦχος 137).

Τὰ χρόνια πέρασαν καὶ ἴσως οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἐλησμόνησαν τὰ γεγονότα. Οἱ πρεσβύτεροι ἀσφαλῶς ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸν μάταιο τοῦτο κόσμος. Συνάδελφοί τους μετὰ ἀπὸ δώδεκα χρόνια εἶχαν τὴν ἐκπληξη νά γνωρίσουν ἓνα ἀπίθανο παιδί, στὸν ναὸ τοῦ Σολομώντος. Δέν διερωτήθηκαν πῶς βρέθηκε ἐκεῖ. Ποιοὶ ἦσαν οἱ γονεῖς του. Τρεῖς, τέσσαρες ἡμέρες, ὄχι ὥρες! Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι βρῆκαν τὸν δωδεκαετῆ Ἰησοῦ «ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καὶ ἀκούοντα αὐτῶν καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς· ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ». Ἐμειναν στὴν κατάπληξη, ποῦ τοὺς ἐπροκάλεσαν οἱ ἀποκρίσεις καὶ ἡ σύνεση ἑνὸς δωδεκάχρονου παιδιοῦ; Ἐχασαν τὸν ὕπνο τους διερωτώμενοι τί ἤθελε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων τους νά τοὺς πεῖ;

Καὶ ὁ χρόνος ἐκύλησε καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ πρεσβύτεροι εἶδαν ἓναν Ἰησοῦ νά περιέρχεται πόλεις καὶ χωριά νά κηρύττει μετάνοια, νά ἀρθρώνει ἐκπληκτικῆς ἀξίας διδασκαλία, νά τρέφει χιλιάδες μέ

πέντε ψωμιά και δύο ψάρια, να καθαρίζει λεπρούς, να δίνει τό φῶς σέ τυφλούς, να συσφίγγει παραλυτικούς, να ανασταίνει νεκρούς. Και αντί να άφυπνίζονται πνευματικά έναντιώνονται! Και διατυπώνουν τήν παράλογη κατηγορία ότι είναι ὄργανο του διαβόλου! Διότι «πλανᾶ τόν ὄχλο» (Ιωάν. 7, 12).

Μετά τήν άνάσταση του Λαζάρου ὁ Ἰησοῦς πραγματοποιεῖ μία μεγαλειώδη (;) εἴσοδο στά Ἱεροσόλυμα καθισμένος ἐπί πῶλον ὄνου! «Ε, ὄχι καί αυτό! Δέν βλέπετε ὅτι ὁ κόσμος γυρίζει τίς πλάτες σ' ἐμάς καί τρέχει πίσω του; Πρέπει να τόν εξαφανίσουμε». Εἶχαν πρό πολλοῦ προβληματισθεῖ καί ἔστειλαν ὄργανά τους να τόν συλλάβουν (Ιωάν. 7). Τούς ὑπηρέτες, πού άπρακτοί ἐπέστρεψαν, οἱ Φαρισαῖοι ἐρώτησαν γιατί δέν τόν συνέλαβαν. Ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν: «**οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος**». Οἱ Φαρισαῖοι, πού ἐπίστευαν ὅτι ὁ λαός εἶχε πλανηθεῖ ἀπό τόν Ἰησοῦ ἐρωτοῦν τούς ὑπηρέτες (Ιωάν. 7, 47): «μή καί ὑμεῖς πεπλάνησθε;» Μία λογική παρέμβαση του Νικοδήμου δέν διασκεδάζει τήν πλάνη τῶν γραμματέων καί Φαρισαίων (Ιωάν. 7, 50).

Οἱ ὑπηρέτες πού «πλανήθηκαν», δέν τόν συνέλαβαν. Τούς βοήθησε να τόν συλλάβουν ἕνας μαθητής του Ἰησοῦ, ὁ Ἰούδας, πού πλανήθηκε ἀπό τόν προαιώνιο ἐχθρό μας καί εἶχε ἀρρωστήσει ἀπό τό πάθος τῆς φιλαργυρίας. Κατάφεραν να δικάσουν παράνομα τόν Δίκαιον πλανῶντες τόν ὄχλο, να τόν Σταυρώσουν καί να ἠρεμήσουν (;) ἀπαλλαγμένοι ἀπό τήν ἐνοχλητική παρουσία του «καταλύοντος τό Σάββατον»! Πλανεμένοι καί αυτοί καί ὁ πλᾶνος ὑποβολέας τους. Οὔτε αυτοί οὔτε ἐκεῖνος καταλάβαιναν ὅτι ἄθελά τους, ὑπηρετοῦσαν τό σχέδιο του Θεοῦ γιά τήν σωτηρία του κόσμου!

Μετά τήν ταφή του ἀνεπιθύμητου «ταραχοποιοῦ» ἐκδηλώνουν μιάν ἄλλη πλάνη νομίζοντας ὅτι σφραγίζοντας τόν τάφο καί βάζοντας φρουρά θά τελείωναν ὅλα. Ἐπῆγαν στόν Πιλάτο «**λέγοντες· κύριε, ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλᾶνος εἶπεν ἔτι ζῶν, μετά τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι. Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τόν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας ...**». Ἄλλη μιᾶ πλάνη τους. Ἐνόμισαν ὅτι χρηματίζοντας τά μέλη τῆς Ρωμαϊκῆς κουστωδίας θά ἔκρυβαν τήν Ἀνάσταση του Ἰησοῦ. Καί ἡ πλάνη τους διαρκεῖ μέχρι τώρα, κληρονομεῖται. Καί ὅπως δείχνουν τά πράγματα, θά τελειώσει στό τέλος τῆς ἀνθρώπινης Ἱστορίας, πού θά σημάνει τήν βασιλεία του Χριστοῦ, πού δέν θά ἔχει τέλος!

Νίκος Τσιρώνης

Οἰκονομολόγος